

TATLONG ARAW SA IBANG BANSA PARA SA L'ORÉAL

L'ORÉAL THROUGH GILLETTE · 05

Nang sunduin niya ako sa ibaba ng aking gusali nang umagang iyon, napakaaga pa — iyon ang paraan niya ng pagtatrabaho. Lagi niyang sinasabi na may ginto sa bibig ang umaga, at anuman ang gawin mo, anuman ang malikha mo sa oras na iyon, hindi na kailanman mauulit sa hapon. 5:30 ng umaga noon. Sinabi niya sa akin, kalahating nagbibiro, na dalhin ko ang aking pasaporte, at mabilis kong sagot na sabihin na lang niya kung saan ba talaga kami pupunta.

Bahagi ng Italya ang Sicily, sabi ko, hindi natin kailangan ng pasaporte para doon — ngunit tumawa siya at nagsabi: para sa isang tulad mong sanay sa probinsiya, sa maliliit na bayan, sa ganitong klase ng teritoryo — kung maligaw ka sa isang lungsod na tulad ng Catania, isang milyong tao, kahit papaano ay malalaman nila kung taga-saan ka at pauwiin ka nila.

Ha ha ha ha ha ha ha.

Iyon ang paraan niya ng pagsasabing: magandang umaga, Nando, narito ako, at alam kong hindi ka manlalakbay ng mundo.

Dumating kami sa ferry, at tiningnan niya ako mula ulo hanggang paa. Bumili ako ng asul na terno para sa okasyon, isang mapusyaw na asul na kamiseta, isang asul na kurbata, mga bagong sapatos na lumalangitngit, at kumpiyansa ako sa lahat ng iyon.

Nag-ahit ako, naglagay ng isa sa aking mga klasikong aftershave ng Gillette, maayos ang aking buhok, malinis ang aking diwa —

talagang ayos na ayos ako. Ngunit may nagpatigil sa akin para mag-isip: alam kong may binabalak siya, hindi ko lang alam kung ano.

Hinawakan niya ako sa braso — tara sa bar, unang palapag — sinabi niyang sumunod ako, at pagdating namin doon, hinila niya ako diretso sa palikuran ng mga lalaki.

Sinabi niyang hubarin ko ang dyaket, ang kurbata, ang kamiseta, hugasan nang maayos ang mukha ko at alisin ang lintik na aftershave na iyon — pangmatanda raw iyon, ipinaaalala sa kanya ang isinusuot noon ng kanyang lolo, sapat ang tapang para itaboy kapwa ang mga lamok at ang kanyang lola.

Iniabot niya sa akin ang isang ascot scarf na ipapalit sa kurbata, at isang pocket square para sa aking dyaket. Pagkatapos ay hinubad niya ang bago kong Casio, ang may kasamang calculator, at binigyan ako ng relong bagong labas sa kahon — isang Omega Seamaster, bakal ang kaha — sinabi niyang isuot ko ito sa kanang pulso, at isinuot sa kabila ang isang puting-pilak na pulseras.

Akala ko tapos na, ngunit naglabas siya sa bulsa ng isang maliit na bote ng pabangong Pranses, pour femme, at pinahiran ako nito.

Pabango iyan ng babae, Giorgio, ano ba'ng ginagawa mo?

Pinigilan niya ako at sinabi: madalas magsuot ang mga lalaki at babae ng mga pabangong ginawa para sa kabilang kasarian, hindi dahil sa amoy, kundi dahil sa dapat nilang gawin. Huwag kang mag-alala, mauunawaan mo — magtiwala ka lang sa akin dito.

Pero hindi ko na alam kung magtatrabaho tayo o kung nakahanap ka ng palusot para manghabol ng mga babae nang hindi sinasabi sa akin — sabihin mo lang.

Ngumiti siya at sinabi: magtatrabaho tayo, hindi tayo manghahabol ng mga babae — pero may isang natatanging babae na ang pangalan ay dapat nating igalang, at huwag mo itong kalilimutan kailanman: ang pangalan niya ay Tita L’Oréal.

Oras na para bumaba sa ferry, para dumaong sa Sicily — bagaman walang humingi sa amin ng pasaporte. Malinis ang mga kalye, at nagsasalita ang mga tao gamit ang pormal na “Lei,” samantalang sa amin sa Calabria ay lagi naming ginagamit ang lumang “Voi.” Iyon ang unang pagkakaiba, ang una kong aral: talagang nasa ibang bansa kami.

Ferdinando